

tione; prima: qui potest determinare scientiam mediam de efficacia auxiliij, potest facere, quod Deus per scientiam mediam sit in potestate proxima dandi auxilium per volitionem connexam cum hac scientia media de efficacia, ac per consequens cum operatione; sed talis volitio est prædefinitio: ergo est facere, quod Deus prædefiniat.

Secunda: Deus per scientiam mediam proximè potens ad conferendum auxilium debet habere vel prædefinitioem, vel actum incomponibilem cum illa, quia ei repugnat pura omissio; sed nequit habere actum incomponibilem cum prædefinitioem; nam sic excluderet affectum honestatis, vi cuius esset specialis author operis boni de facto exercendi, quod Deum dedecet: ergo debet habere prædefinitioem. Nota: quod utraque hæc probatio fundatur in sententia falsa. Prima, scilicet, in eo, quod volitio, seu actus liber Dei connectatur cum libertate, à qua hic, & nunc procedit, ac per consequens sit intrinsecè liber, quod negavi, tract. de libertate. Secunda in eo, quod Deo sit impossibilis pura omissio libera, quod etiam in tractatu de voluntate negavi.

Verum his sententijs omissis, ad argumentum in forma, nego primam consequentiam, ad cuius probationem, nego minorem, quia Deus proximè potens ad prædefiniendum potest, si velit non prædefinire, neque homo potest facere, aut cogere Deum, ut prædefiniat. Ad primam minoris probationem, distinguo minorem:

rem: talis volitio est prædefinitio *virtualis*, concedo; *formalis*, de qua loquimur, nego. Argumentum solum probat, Deum in eo casu posse habere volitionem auxiliij ut efficacia, ac proindè connexam cum consensu, quæ est prædefinitio virtualis; non autem debere habere volitionem tendentem in consensum, illum immediatè volendo, & intendendo, quæ est prædefinitio formalis, de qua procedit questio. Ad secundam, nego minorem, quia potest habere hunc actum: *nolo prædefinire hanc operationem*, qui est cum prædefinitioem incomponibilis: nec obstat, quod excludat affectum prædefinitioem, nam hic est contingens, cum quo Deus æquè benè se habet, ac sine illo, indè, nego, quod id Deum dedecet.

SECTIO III.

De prædefinitioem præscindente, seu vaga.

PRæmitto primo: quod prædefinitio consensus præcedens ipsum ordine causalitatis, triplex esse potest. Prima, quæ decernat consensum *ut liberum*, & in eum remotè influat, de qua sectione 1. actum est. Secunda quæ decernat consensum *ut necessarium*, & hæc licet possibilis sit, non tamen est cum libertate compatibilis. Tertia, quæ decernat consensum *secundum se*, seu *quoad substantiam*, quin decernat, quod fiat liberè potius quam necessario, nec è contra, atque hæc est prædefinitio *præscindens*,
ita

ita dicta, quia decernens consensum, quoad substantiam præscindit ab ejus circumstantijs, nimirum, *libertatis, & necessitatis*, & de hac est præsens controversia.

Præmitto secundo: quod hæc prædefinitio præscindens, dupliciter præscindere potest à libertate, & necessitate consensus. Primo, ita totaliter, ut non solum determinatè, sed nec vagè, aut disjunctivè extendatur ad eas circumstantias, quod fiet si ita tendat: *volo consensum secundum se*. Secundo, non ita totaliter, ut vagè ad eas circumstantias non extendatur, & hoc fiet si ita tendat: *volo fieri consensum, vel libere, vel necessario, aut per media indifferentia, vel necessitantia*: & hæc prædefinitio, idèd dicitur præscindens à libertate, & necessitate, quia ex suo modo tendendi non determinat potius unam, quam aliam.

Quod si prædefinitio sit præscindens hoc secundo modo, dupliciter extendi potest ad media indifferentia. Primo ita ut in sua disjunctione comprehendat promiscuè, & universaliter omnia auxilia indifferentia ex cumulo possibilem, sic v. g. tendens: *volo fieri consensum, vel per prædeterminationem, vel per hoc auxilium indifferens, vel per hoc, vel per hoc, & sic infinitum*. Secundo: ita ut in sua disjunctione non assumat omnia auxilia, sed aliqua tantum, sic v. g. tendens: *volo fieri consensum, vel per prædeterminationem, vel per aliquod ex his centum auxilijs indifferentibus*: debet tamen ab intrinseco supponere scientiam mediam de efficacia eorum auxi-

auxiliorum, quæ in sua disjunctione assumit.

Et ratio est: quia Deus nequit efficaciter velle finem ut determinatè causandum per medium inefficax, aut de cujus efficacia non est certus, ut patet: ergo similiter, nequit efficaciter velle finem, ut disjunctivè causandum per medium efficax, vel inefficax, id est, aptum, vel ineptum, nam omnia media, quæ disjunctivè assumit debent esse apta ad finem, alias posset velle, ut consensus fieret per auxilium, aut per lapidem; sed aptitudo auxilij indifferentis in ordine ad certo decernendam sub illo existentiam consensus est efficacia ipsius per scientiam mediam prævisa: ergo ea prædefinitio debet scientiam mediam de efficacia supponere.

Undè fit, implicare prædefinitionem præscindentem, atque ita vagantem per media necessitantia, aut indifferentia, ut quatenus per indifferentia vagatur, vagetur universaliter per omnia auxilia ex cumulo possibilem. Ratio est: quia ut jam diximus, prædefinitio nequit sumere in sua disjunctione simul cum medijs aptis, media inepta; sed in cumulo auxiliorum possibilem indifferentium dantur plura inefficacia, ac proinde inepta ad consecutionem finis, seu consensus: ergo implicat prædefinitio dicto modo præscindens.

Præmitto tertio: quod probabilius est, licet contrarium teneat Pater Herrera, quaestione 11. sectione 1. de prædestinatione: repugnare prædefinitionem ita totaliter præscindentem, ut nec

vagè extendatur ad media, & tendat sic: *volo consensum secundum se*. Ratio est: quia Deus nequit per prædefinitionem præcipientem efficaciter velle existentiam consensus, quin etiam velit ejus aliquam productionem, nam consensus essentialiter cum aliqua sui productione, vagè sumpta, connectitur; sed nequit velle aliquam productionem consensus, quin velit eam esse ab aliqua causa, seu medio saltem sub disjunctione attactis: ergo prædefinitio nequit esse tam totaliter præciscindens, ut saltem vagè non extendatur ad media.

Præmitto quarto: quod prædefinitio vagans per media indifferentia *conditionatè*, nimirum, sub conditione, quod post prævideantur efficaciam, & ita tendens: *volo fieri consensum, vel per medium necessitans, vel per hoc indifferens, si illud prævideam efficax, vel per hoc si, &c.* repugnat Deo propter suppositionem falsam, quam claudit; supponit enim modus tendendi illius, quod Deo pro signo sui decreti, nondum præluxit scientia media efficaciam, vel inefficaciam eorum mediorum: illa enim suspensio, *si prævideam*, propria est illius, qui nondum prævidet efficaciam; sperat tamen, quod forsitan post decretum eam prævidebit; sed hæc suppositio est falsa, nam scientia media est independens ab omni actuali decreto, nec Deus habet in sua manu eam detinere, vel differre ad signum posterius decreto, cum illa à divina non pendeat voluntate, & libertate: ergo talis prædefinitio repugnat.

Ex quibus constat, quod prædefinitio totaliter præciscindens, & etiam vagans conditionatè per media ex specialibus capitibus repugnant Deo: quaeritur ergo in præfenti, an etiam repugnet ex capite tollendi libertatem? Quem quidem quaestionis sensum; cum omnes supponant, nequeo non mirari, quomodo Pater Marin. disp. 7. de prædestinatione. sect. 3. num. 11. sic contra nos arguat: ex impossibili sequitur quodvis; sed decretum antevergens scientiam mediam de consensu libero est impossibile, propter rationem datam hoc præmissio 4. ergo sequitur tollere libertatem. Etenim ab impossibilitate, quam non negamus, & à qua, ut quaestioni sit locus, præciscindimus; arguit ad aliam impossibilitatem, de qua quaeritur: an detur? Quod genus arguendi est hoc? Ipse viderit.

Figuratur itaque casus quaestionis, sic: Deus per scientiam naturalem certo cognoscit, se habere plura media, quibus consequatur substantiam consensus, seu hoc, quod est *consensum existere*, nam ut minimum habet in sua manu physicam prædeterminationem, & præterea in cumulo auxiliorum indifferentium, est saltem moraliter necessarium, quod dentur aliqua auxilia efficaciam: instructus ergo Deus hac scientia, concipit, admissio, quod aliundè non repugnet, decretum per eam essentialiter regulatum, & sic tendens: *volo fieri consensum, vel per prædeterminationem, vel per hoc auxilium indifferens, si illud prævideam efficax*, aut aliud totaliter præciscindens, sic: *volo consensum secundum se*: lu-
per.

pervenit tunc, vel in signo comitanti, vel in sequenti scientia media de efficacia illius auxilij, & Deus potens quodlibet ex assumptis in disjunctione eligere, eligit ex directione illius scientiæ mediæ auxilium indifferens, exclusa prædeterminatione: quæritur ergo, an in eo casu maneat consensus liber? Pro resolutione sit.

Prima conclusio cum communi nostrorum: prædefinitio præscindens, & ita vagans per media libera, & necessaria, ut quatenus ad libera extenditur, respiciat aliquod, vel aliqua in speciali, possibilis est, & dummodo præsupponat scientiam mediam, locoque medijs necessitantis eligatur indifferens, compatitur cum libertate. Probatur prima pars conclusionis: quia cum Deus præcognoscat, se posse obtinere à nobis securè consensum, vel necessitando ad ipsum, vel per aliquod, aut aliqua ex centum, v. g. auxilijs indifferensibus prævisis efficacibus per scientiam mediam, nil potest obesse, quominus efficaciter velit fieri consensum, alterutro ex his medijs: ergo possibilis est talis prædefinitio, sic nimirum tendens: *volo fieri consensum, vel per prædeterminationem, vel per aliquod ex his centum auxilijs indifferensibus.*

Probatur secunda pars conclusionis: Deus in hoc casu pro obtinendo consensu poterit præparare aliquod ex illis medijs indifferensibus, exclusa prædeterminatione; sed collato tali auxilio, homo erit omninò potens ad dissentium, quia tota potentia proxima ad consensum erit tunc ad dissentium indifferens, cum confletur
ex

ex auxilio indifferenti, & carentia prædeterminationis: ergo tunc consensus erit liber. Atque est ulterior ratio, nam cum tale decretum supponat essentialiter scientiam mediam de consensu sub hoc auxilio, & nil faciat aliud, quam illud ut indifferens præparare exclusa prædeterminatione, jam tota necessitas, quam homo habebit, hic, & nunc ad consensum erit consequens, & impedibilis, quia radicatur in eo, quod prævisus fuerit libere sub eo auxilio consenturus: ergo ea prædefinitio compatitur cum libertate. Et nota: quod decretum excludens prædeterminationem est hoc: *nolo consensum fieri per prædeterminationem*, quo posito prædefinitio causetur medium indifferens.

Secunda, & præcipua, difficilisque conclusio cum Patribus Ribadeneira, Izquierdo, tom. 2. disp. 39. quæst. 2. propos. 5. Ripalda, Oviedo, & alijs, contra Herrera, quæst. 11. sect. 2. Arriaga, & alios Recentiores, quos novissimè sequuntur, Patres Ramirez, & Marin: prædefinitio totaliter præscindens, & prædefinitio vagans per media indifferensia conditionatè non repugnant ex capite tollendi libertatem, quidquid sit de alijs capitibus, sed eam planè servant. Probatur conclusio à priori: tunc voluntas est libera ad consensum cum habet omnia pertinentia *ad plenum posse circa dissentium*; sed posita tali prædefinitione habet omnia pertinentia *ad plenum posse circa dissentium*, quia habet cogitationem inclinantem ad illum, omnipotentiam indifferenter præparatam, auxilium indif-

ferens, & carentiam prædeterminationis ad consensum, in quibus consistit illud *plenum posse*: ergo illud habet.

Dices: deficere voluntati aliud prærequisitum ad *plenum posse*, nimirum carentiam prædefinitionis præscindentis. Sed contra: quia carentia talis prædefinitionis non pertinet ad tale *posse* per modum principij influentis, ut est certum; sed neque pertinet per modum removentis impedimentum ad dissensum, quod inducat talis prædefinitio, ratione suæ connexionis cum consensu: ergo nullo modo pertinet. Probatur minor: tunc solum pertinet ad *posse dissensus* remotio connexi cum consensu, quando tale connexum prædeterminat mediatè, vel immediatè ad consensum; sed ea prædefinitio, licet antevertat scientiam mediam, non prædeterminat per se immediatè ad consensum, cum sit purè intentiva; nec item mediatè, nam influit per media indifferentia, per quorum exercitium est impedibilis: ergo illius carentia non pertinet per modum removentis impedimentum ad dissensum.

Probatur conclusio à posteriori: contra aliquos ex adversarijs: ideò voluntas non esset libera, quia si ea prædefinitio non poneret medium indifferens, induceret necessitatem ponendo prædeterminationem; sed hoc non obest quominus sit libera, primo: quia per necessitatem, quæ non est, sed esset, non tollitur libertas, cum conditio nil ponat in esse. Secundo: quia ea prædefinitio de facto ex directione scientiæ

scientiæ mediæ præparat medium indifferens cum exclusione prædeterminationis; sed eo ipso voluntas est pro hoc signo plenè libera ad dissensum, cum habeat potentiam proximam indifferentem ad utrumvis: ergo est libera.

Respondebis primo cum Arriaga, quem sequitur Marin: ideò talem prædefinitionem tollere libertatem, quia debet inducere aliquid ad consensum prædeterminans, cum non possit inducere præparationem ad utrumvis indifferentem, aut eam permittere, alias Deus se præpararet ad frustrationem prædefinitionis. Sed contra: quia Deus pro priori ad electionem mediæ indifferentis videt per scientiam mediam, quod licet se præparet indifferenter ad consensum, vel dissensum, fiet certissimè consensus sub eo auxilio indifferenti: ergo ex directione scientiæ mediæ poterit pro fine consensus prædefiniti securè eligere eam præparationem indifferentem, sine ullo periculo frustrandi suam prædefinitionem. Et ratio à priori est: quia signum præparationis indifferentis omnipotentis, cum pertineat ad nostram potentiam proximam ad utrumvis omninò præscindit ab existentia prædefinitionis: imo pro eo signo est prædefinitio indifferens ad esse; & non esse.

Etenim cum tale signum sit indifferentis ad esse, & non esse consensus; est etiam indifferentis ad esse, vel non esse prædefinitionis cum consensu connexæ, ac per consequens præparari omnipotentiam indifferenter, ut sit vel non sit consensus; est etiam præparari ut sit, vel non sit

fit prædefinitio ; non verò ut frustretur. Exindè fit : quod ea prædefinitio sit à me impediibilis , quia licet *ex se* , & loquendo *absolute* à me non pendeat ; pendet tamen à me *conditionatè* , & ex suppositione quod mihi præparet medium indifferens excluso prædeterminante. Cujus ratio est : quia ex hac suppositione , & pro signo hujus medij , jam est in mea potestate , quod ponatur consensus , vel dissensus : ergo & quod ponatur impedimentum prædefinitioni ; sed qui potest illi ponere impedimentum , potest eam impedire : ergo eam impedire possum.

Respondebis secundo cum Patre Francisco Alfonso : eam prædefinitionem exindè libertatem evertere , quod cogitatio alliciens necessitet ad consensum , cum non adsit tunc cogitatio retrahens , vel si adsit , non habeat sufficientem vim retrahendi à consensu , vel movendi ad dissensum , si enim iste poneretur , conjungeretur cum prædefinitione consensus , ac proindè illam frustraret. Sed contra : quia si vi cogitationis retrahentis à consensu , poneretur dissensus , non conjungeretur hic cum prædefinitione , sed eam impediret juxta dicta.

Contra iterum : quia hæc eadem media , quæ nunc ponuntur ex vi prædefinitionis , possent poni , casu quo non fuisset data prædefinitio ; sed tunc ea media seipsis constituerent voluntatem indifferentem ad utrumvis , ac proindè cum cognitione alliciente , & retrahente , quæ in eo casu , eadem prorsus esset , ac nunc , & ejusdem retractivæ virtutis : ergo hæc media
idem

idem facient , licet ponantur à prædefinitione , cum *idem manens* , *idem semper faciat idem* , & hic nil addatur ex parte potentia proxima , nam solum additur prædefinitio , quæ extra potentiam proximam est , & immediatè ad consensum non concurrat.

Respondebis ultimo cum Recentioribus : ideò prædefinitionem lædere libertatem , quia utpotè non supponens scientiam mediam non pendet à nobis *objectivè* , aut *physicè* , nulloque modo est consequens nostram determinationem , ac proindè est inevitabilis. Sed contra : quia licet ea prædefinitio *in suo concipi* non pendeat *regulativè* à priori , seu non reguletur scientia media , tamen *in suo influere* attemperatur ipsi , quia non aliter influit , quam per auxilia , quæ scientia media comitans , vel sublequens ostendit esse efficacia , & ex quorum suppositione prædefinitio , quasi subicitur arbitrio nostro , redditurque *consequens* , & ideo jam existit , quia ego *consentio* , aliter non extitura. Subsequitur igitur ea prædefinitio ex dicta suppositione ad consensum , ut in se existentem ; sicut etiam ex eadem suppositione sublequitur ad consensum scientia media , ideoque utraque à nobis est evitabilis. Verum de hoc latius in argumentis.

Nec dicas cum Patre Ramirez , disp. 15. cap. 2. num. 15. non sufficere ad salvandam libertatem verificari , quod si voluntas dissentiret , non fuisset data prædefinitio consensus : sicut non sufficit verificari , quod si voluntas dissentiret , numquam fuisset data prædeterminatio

ad consensum. Nam contra: quia ita verificatur, quod si voluntas dissentiret, non fuisset data prædefinitio, ut id verificetur ex vi dependentiæ, quam collato auxilio indifferenti habet prædefinitio à voluntate, cui quasi subicitur, ut jam dictum est: at verò, quod posito dissensu numquam extiterit prædeterminatio ad consensum, nullo modo, seu ex nulla suppositione pendet à voluntate, à qua, juxta suos fautores, est prorsus independens prædeterminatio: nec umquam potest reddi *consequens*, cum sit prærequisita, & immediate influxiva, qualiter non est prædefinitio.

ARGUMENTA CONTRARIA.

Argumentum primum contra secundam conclusionem (nullum enim speciale contra primam militat:) prædefinitio præscindens, eo quod non præsupponat scientiam mediam est à nobis inimpedibilis: ergo tollit libertatem. Probatur antecedens: Deus quoad habendam eam prædefinitioem non pendet à nobis, nam eam habet omnino ex se ante omnem prævisionem etiam conditionatam nostræ determinationis: ergo est à nobis inimpedibilis, sicut prædeterminatio, & prædefinitio Scotica, ideo est à nobis inimpedibilis, quia Deus eam habet omnino ex se, & ante omnem prævisionem nostri consensus. Ad argumentum, nego antecedens, & distinguo antecedens probationis: non pendet à nobis, vel absolute, vel pro signo divinæ indifferentiæ ad prædefinitioem,
con-

concedo; conditionatè & solum pro signo nostræ indifferentiæ ad consensum, nego, & consequentiam, cujus probationem distinguo: quia præcisè eam habet ex se, nego; & quia utpotè prærequisita pertinet ad nostram potentiam proximam determinando per se immediate voluntatem ad consensum, concedo; disparitasque est satis clara.

Explicatur solutio: Deus quoad habendam prædefinitioem præscindentem non pendet à nobis *absolute*, nam si ad obtinendum consensum injiciat prædeterminationem, pro nullo signo à nobis pendet: nec item pendet pro signo suæ indifferentiæ, quia pro eo est plene sui juris ad habendam, vel non prædefinitioem: hoc tamen non tollit, quominus aliter pendeat à nobis, nimirum, *conditionatè*, quatenus ex se, & ab intrinseco habet *dependentiam conditionatam* à nobis relatè ad signum nostræ indifferentiæ ad consensum, quia habet ex natura sua, ut pro casu hujus signi, à nobis jam absolute pendeat, eo quod de conceptu hujus signi sit præscindere ab existentia illius prædefinitiois, & posse ponere, vel non impedimentum ipsi, scilicet, omissionem consensus, ac proinde ex suppositione talis signi jam prædefinitio est consequens ad nostrum consensum, à nobisque dependet.

Atque hæc doctrina patet contra nostros Authores à paritate scientiæ mediæ: hæc enim habet ex conceptu suo non pendere *absolute*, seu in sua existentia absoluta, à consensu absoluto, licet pendeat *conditionate*, quia ex natura sua

habet existere cum indifferentia ut nobis detur, vel non libertas ad consensum: bene enim stat, Deum scire, quod si mihi detur auxilium a consentiam, & quod mihi nolit dare tale auxilium: & quia pro casu existentia absolute auxiliij, jam ea scientia omnino eget meo consensu absoluto, ut termino connexionis, & quia pro signo auxiliij jam existentis est in manu mea, quod sit, vel non sit consensus, hinc pro eo signo jam redditur à me pendens scientia media: ergo similiter quamvis prædefinitio absolute non pendeat à nobis, poterit tamen pro signo nostræ indifferentia, & ex suppositione illius à nobis pendere, eamque proinde poterimus impedire.

Sed contra: si homo posset impedire prædefinitioem, posset determinare, seu acquirere carentiam ipsius, vel ut Deo necessariam, vel ut Deo liberam; sed nec ut necessariam, nec ut liberam: ergo nullo modo. Probatur prima pars minoris: quia si Deus caret prædefinitioem, ea caret habens potestatem habendi eam, cum constituatur ad eam potens per scientiam naturalem, & non per mediani: ergo ejus carentia nequit esse Deo necessaria. Probatur secunda pars primæ minoris: si homo posset acquirere carentiam prædefinitioem, ut Deo liberam, posset facere quod Deus sub libertate ad prædefinitioem se determinet ad ejus carentiam; sed hoc non potest facere: ergo nec acquirere eam carentiam. Probatur minor triplici ratione, prima: de conceptu agentis liberi est, ut seipsum determinet, & ab agente extrinseco non determinetur ad unum:

unum: ergo cum Deus sit plenè liber, nequit homo facere ut Deus se determinet ad eam carentiam, nam hoc esset determinare Deum ad unum.

Secunda: quia homo ex suppositione auxiliij indifferentis, est plenè liber ad consensum, vel dissensum, nequit à Deo determinari ad consensum: ergo similiter Deus respectu prædefinitioem. Tertia: si homo posset determinare Deum ad carentiam prædefinitioem, esset per positionem dissensus; sed per hanc nequit: ergo nullo modo potest. Probatur minor: positio dissensus, nequit esse determinatio antecedens ad eam carentiam, nam tolleret Deo libertatem: neque comitans, quia de ratione agentis liberi est ut nec comitanter determinetur ab alio, ideo enim negamus decretum Scoticum; sed neque potest esse determinatio consequens, quia hoc non esset, hominem suo dissensu acquirere, & determinare carentiam prædefinitioem, sed potius eam supponere, jam aliunde acquisitam, & determinatam: ergo nequit per positionem dissensus eam determinare.

Præmitto ad solutionem primo cum Izquierdo, disp. 38. quæst. 1. proposit. 2. num. 14. & 24. quod argumentum procedit ex prava confusione terminorum: confundit enim hoc, quod est acquirere aliquem actum divina voluntatis, cum hoc, quod est illum determinare sumpto determinare positivè pro concurrere per modum antecedenter necessitantis; ad modum, quo nobiscum concurreret prædeterminatio, si nobis injiceretur. Hoc enim secundum falsum est, quia

quia Deus ad nullum suum actum potest per actum voluntatis creatæ antecedenter necessitari: primum autem est verum: ad hoc enim, ut ex positione actus creaturæ, sequatur poni aliquem actum divinum, non requiritur, quod actus creaturæ positivè determinet Deum ad positionem sui actus, sed requiritur tantum, quod sit conditionate verū, Deum sponte sua, positurum aliquem actū suæ voluntatis, casu quo, creatura suam ponat tamquam terminum connexionis actus divini: hoc enim vocamus *acquirere*, & tunc potentia, quam habet creatura ad positionem sui actus dicitur potentia acquirendi actum divinum.

Præmitto secundo: quod licet homo per auxilia indifferentia nequeat inducere carentiam prædefinitionis, quæ sit Deo *simpliciter*, & *antecedenter* necessaria ut bene probat argumentum; potest tamen inducere carentiam, quæ quamvis Deo sit *simpliciter* libera; sit tamen *secundum quid*, *consequenter*, & *ex suppositione*, necessaria. Quod quidem non repugnat, ut patet à paritate nostri consensus prædefiniti per prædefinitionem formalem illius, *ut liberi*, quam adversarij admittunt (& in qua, sicut & in decreto collativo auxilij, *quia efficacia*, argumentum contra eos, eisdem terminis retorquetur) etenim in hoc casu, noster consensus est nobis *simpliciter liber*, utpote elicitus à potentia proxima indifferente, quæ pro suo signo à prædefinitione præscindit, & tamen est nobis *secundum quid* necessarius, & *consequenter*, seu ex suppositione existentia prædefinitionis cum eo connexæ.

Simi-

Similiter ergo licet pro signo scientiæ naturalis, & suæ indifferentiæ sit Deo simpliciter libera carentia prædefinitionis præscindentis; at tamen ex suppositione exercitij divini voluntatis liberæ, quo vult nobis dare auxilia indifferentia, solum est in nostra potestate pro isto signo nostræ indifferentiæ, vel determinare *permissivè*, seu permittere existentiam decreti ponendo consensum, vel ponendo dissensum acquirere carentiam illius, & tunc talis carentia esset Deo *simpliciter libera* propter indifferentiam signi suæ libertatis; & necessaria *secundum quid*, & consequenter propter determinationem nostram, quæ est consequens ad dictum exercitium nostræ libertatis.

Ex his in forma permissio termino *determinare* in sensu arguentis, nego secundam partem minoris, ad cujus probationem, distinguo majorem: posset facere, &c. loquendo absolute, & antecedenter, nego; consequenter, seu ex suppositione auxiliorum indifferentium venientium ex usu divini voluntatis circa decretum, concedo, & sub hac restrictione, nego minorem, ad cujus primam probationem, distinguo antecedens: ut seipsum determinet absolute, & pro suo signo, concedo; ex suppositione, & adhuc attento quovis signo etiam consequente ad usum suæ libertatis, nego; & ad secundam probationem, distinguo antecedens: nequit à Deo determinari pro signo, in quo homo est liber, concedo; determinatione consequente ad usum hujus signi, & libertatis, nego. Etenim Deus, neque